

רשומות

הצעות חוק

התוכן:

עמוד

137 הזעת חוק שעות עבודה ומנוחה תש"ז—1950

חוק שעות עבודה ומנוחה, תשי"ו — 1950

פרק ראשון: מבוא

1. בחוק זה: פירושים
- „מפקח עבודה“ פירושו — מי שנתמנה מפקח עבודה כמשמעותו בפקודת מחלקת העבודה, 1943.¹
- „עבודת לילה“ פירושו — עבודה ששתי שעות ממנה, לפחות, הן בתחום השעות שבין 22 ובין 0.60.
- „שעות נוספות“ פירושו — שעות העבודה העודפות —
- (א) על התחום שנקבע ליום עבודה בסעיף 2, או על יום עבודה שייקבע על פי סעיף 4, או
- (ב) על התחום שנקבע לשבוע עבודה בסעיף 3 או על שבוע עבודה שייקבע על פי סעיף 4.
- „שעות עבודה“ פירושו — הזמן שבו עומד העובד לרשות העבודה, לרבות הפסקות קצרות ומוסקמות הגיתנות לעובד להחלפת כוח ואויר, חוץ מהפסקות על פי סעיף 17.
- „השר“ פירושו — שר העבודה והביטוח העממי.

פרק שני: שעות העבודה

2. (א) יום עבודה לא יעלה על שמונה שעות עבודה.
- (ב) בעבודת לילה וביום שלפני המנוחה השבועית וביום שלפני חג שהעובד אינו עובד בו, בין על פי חוק ובין על פי הסכם או נוהג, לא יעלה יום עבודה על שבע שעות עבודה.
3. שבוע עבודה לא יעלה על ארבעים ושבע שעות עבודה.
4. (א) השר רשאי לקבוע בתקנות —
- (1) יום עבודה שתחומו פחות מן הקבוע בסעיף 2 ושבוע עבודה שתחומו פחות מן הקבוע בסעיף 3 לעבודות מסוימות, אם ראה צורך בכך מטעמים שבבריאות העובד או שבנסיבות העבודה.
- (2) יום עבודה שתחומו יתר על הקבוע בסעיף 2 ושבוע עבודה שתחומו יתר על הקבוע בסעיף 3:
- (i) לעבודות מסוימות בחקלאות ועבודות הקשורות במישרים לטיפול בבעלי חיים;

¹ ע"ר מס' 1250 מיום 15.2.48, חוס' 1, עמ' 1.

(ii) לעבודות במקום שמטפלים בחולים, בבתי-מרקחת, במוסדות החלמה, במוסדות לטיפול בזקנים או בילדים ;

(iii) לעבודות בבתי אוכל, בבתי מלון ובבתי קפה ;

(iv) לשמירה ;

(v) לעובדים בשירות המדינה או בשירות רשות מקומית, לכולם או לחלק מהם, בעבודה שאינה תעשייתית, אם טובת הציבור מחייבת זאת, לדעת השר, ובלבד שיום עבודה לא יעלה על עשר שעות עבודה, ושבע עבודה לא יעלה בממוצע לתקופה שהיקבע בתקנות, על ארבעים ושבע שעות עבודה.

(ב) יום עבודה של עובד חדשי במשק בית פרטי לא יעלה על 10 שעות עבודה, ושבע עבודה לא יעלה על 47 שעות עבודה.

(ג) דין יום עבודה ודין שבוע עבודה לפי סעיף זה כדין יום עבודה ושבע עבודה לפי הסעיפים 2 ו-3.

5. נקבע בהסכם קולקטיבי יום עבודה ארוך משמונה שעות עבודה או שבוע עבודה ארוך מארבעים ושבע שעות, והשר אישר זאת, דינם של יום עבודה ושבע עבודה כאלה כדין יום עבודה ושבע עבודה לפי הסעיפים 2 ו-3. השר לא יתן אישור על פי סעיף זה, אלא אם —

(1) נוכח שבגלל הנסיבות המיוחדות אין לקיים יום עבודה כקבוע בסעיף

2 או שבוע עבודה כקבוע בסעיף 3 ;

(2) המספר הממוצע של שעות העבודה לתקופה שנקבעה בהסכם הקולקטיבי אינו עולה על עשר ליום וארבעים ושבע לשבוע.

6. העבדת עובד בשעות נוספות אסורה, אלא אם היא מותרת לפי סעיף 10, או הותרה לפי סעיף 11 או לפי סעיף 12.

פרק שלישי: מנוחה שבועית

7. (א) לפחות שלוש שעות רצופות לשבוע הן המנוחה השבועית של העובד.

(ב) המנוחה השבועית תכלול —

(1) לגבי יהודי — את יום השבת ;

(2) לגבי מי שאינו יהודי — את יום השבת או את היום הראשון או השני בשבוע כפי שבחר העובד ליום המנוחה השבועית שלו.

8. השר רשאי לקבוע, בתקנות, לעבודות מסוימות, מנוחה שבועית שתחומה פחות מהקבוע בסעיף 7, אך לא פחות מעשרים וחמש שעות רצופות. דין המנוחה השבועית שתיקבע בתקנות לפי סעיף זה כדין המנוחה השבועית לפי סעיף 7.

9. העבדת עובד במנוחה השבועית אסורה, אלא אם הותרה לפי סעיף 11.

שינוי לפי
הסכם
קולקטיבי

איסור העבודה
בשעות נוספות

מנוחה שבועית

שינוי שעות
המנוחה
השבועית

איסור העבודה
במנוחה
השבועית

פרק רביעי: עבודה בשעות אסורות

עבודה חסרת
בשעות נוספות

10. העבדת עובד בשעות נוספות מותרת —

- (א) (1) כשתאונה או מאורע בלתי צפוי מראש מחייב זאת, או כשיש לטפל באופן דחוף במכונות או בציוד, ואינה מותרת אלא כמידה הדרושה למניעת הפרעה קשה בתהליך הרגיל של העבודה, או למניעת נזק לגוף או לנכס שאין למנוע אותו בדרך אחרת;
- (2) כשעובדים במשמרות; ובלבד שלא יעבדו יותר משעה נוספת אחת ליום, ושהמוצע לשלושה שבועות לא יעלה על 47 שעות עבודה לשבוע;
- (3) בהכנת מאזן שנתי, ברישום מלאי הסחורה ובמכירה שלפני חג; ובלבד שלא יעבדו יותר מארבע שעות נוספות ליום וממאה לשנה.
- (ב) הועבד עובד שעות נוספות על פי פסקה (1) של סעיף קטן (א) — תימסר לכל המאוחר למחרת היום הודעה בכתב למפקח עבודה, ולא ימשיכו בעבודת שעות נוספות, אלא אם נתן לכך המפקח היתר בכתב וקוימו התנאים שבהיתר.

היתר עבודה
בשעות אסורות

11. (א) השר רשאי להתיר העבדת עובד בשעות נוספות ובמנוחה השבועית —

- (1) בתקופה שבה קיים במדינה מצב של חירום בתוקף הכרזה לפי סעיף 9 (א) לפקודת סדרי השלטון והמשפט, תש"ח—1948, ובשעה שצרכי ההספקה והשירותים החיוניים מחייבים זאת, לדעת השר, או לדעת שר הבטחון, כשהמדובר הוא במקומות עבודה הנתונים להוראותיו, או שבהם מבצעים הזמנות של צבא הגנה לישראל.
- (2) בשירותים ציבוריים לא-תעשייתיים;
- (3) בשמירה;
- (4) במקום שבו מטפלים בחולים, בבתי מרקחת, במוסדות החלמה, במוסדות דת לטיפול בזקנים או בילדים;
- (5) בבתי אוכל, בבתי מלון, בבתי-קפה, במפעלי תרבות, ספורט ושעשועים.
- (ב) השר רשאי להתיר העבדת עובד בשעות נוספות:
- (1) בעבודת הכנה או גמר שיש לעשותה מחוץ לשעות העבודה הרגילות, ובעבודה שמטבעה היא נעשית לסירוגים ובהפסקות, ועל העובד להיות כל הזמן במקום עבודתו;
- (2) בעבודה עונתית או במקרים יוצאים מן הכלל כשיש לחץ עבודה זמני בלתי רגיל;
- (ג) השר רשאי להתיר העבדת עובד בשעות המנוחה השבועית או בחלק מהן:
- (1) בעבודה שתהליכה מחייב שתיעשה כל ימי השבוע ואין להפסיקה לכל המנוחה השבועית;
- (2) במקום שעובדים במשמרות;
- (3) בתחבורה;
- (4) בעבודה הקשורה במישרים לטיפול בבעלי חיים, ובמקרים יוצאים מן הכלל — בהשקאה.

¹ ע"ר מס' 2 טוים י"ב באייר תש"ח (21.5.48), תוס' א', עמ' 1.

12. (א) השר רשאי להתיר, התרת שעה, להעביד עובד בשעות נוספות, אם ראה צורך לעשות כן לשם הגברת התעסוקה או כדי להתגבר על קשיים בעבודה לרגל מחסור בבעלי מקצוע.

הגברת
התעסוקה
ופחסור בכוח
אדם

(ב) השר רשאי, בצו שיפורסם ברשומות או בהודעה מיוחדת, לאסור או להגביל העבדת עובד בשעות נוספות המותרת לפי סעיף 10, להוציא פסקה (1), או שהותרה לפי סעיף 11, אם ראה צורך לעשות כן לשם הגברת התעסוקה.

13. (א) השר רשאי לקבוע תנאים והגבלות להיתר.
(ב) בהיתר העבדה בשעות נוספות יקבע השר את תחום השעות הנוספות המותרות.

תנאים והגבלות
להיתר

14. (א) היתר יכול להיות כללי או מיוחד.
(ב) הודעה על מתן היתר כללי ועל התנאים וההגבלות שנקבעו לו וכן הודעה על ביטול היתר כללי או על שינוי התנאים שנקבעו לו, תפורסם ברשומות.
היתר מיוחד יוצג על ידי מי שניתן לו ההיתר, הצגה נראית לעין, במקום שבו מעבידים לפיו.

היתר כללי
והיתר מיוחד

15. (א) הועבד עובד שעות נוספות, ישלם לו המעביד בעד שתי השעות הנוספות הראשונות שבאותו יום שכר עבודה לא פחות מ- $1\frac{1}{2}$ מהשכר הרגיל, ובעד כל שעה נוספת שאחריהן לא פחות מ- $1\frac{1}{2}$ מהשכר הרגיל.

גמול שעות
נוספות

היה שכרו של עובד, כולו או חלקו, לפי כמות התוצרת, ישלם לו המעביד בעד כל יחידה, שנעשתה בשתי השעות הנוספות הראשונות שבאותו יום, שכר עבודה לא פחות מ- $1\frac{1}{2}$ מהשכר המשתלם בעד כל יחידה שנעשתה בשעות העבודה הרגילות, ובעד כל יחידה שנעשתה בשעות הנוספות שלמעלה משתיים — לא פחות מ- $1\frac{1}{2}$ מהשכר המשתלם בעד כל יחידה שנעשתה בשעות העבודה הרגילות.

(ב) היה שכרו של העובד על בסיס של חודש או של תקופה ארוכה יותר, יהא המעביד זכאי ליתן לעובד בעבודה מן העבודות המפורטות בפסקה 2 לסעיף 4 (א) וב-4 (ב), במקום תשלום שכר לפי סעיף זה, מנוחה של שעה זרבע לפחות תמורת כל שעה משתי השעות הנוספות הראשונות שבאותו יום, ומנוחה של שעה וחצי לפחות תמורת כל שעה נוספת שאחריהן.

16. (א) הועבד עובד בשעות המנוחה השבועית או בחלק מהן:
(1) ישלם לו המעביד בעד שעות אלה שכר עבודה לא פחות מ- $1\frac{1}{2}$ משכרו הרגיל. היה שכרו של העובד, כולו או חלקו, לפי כמות התוצרת, ישלם לו המעביד בעד כל יחידה שנעשתה בשעות המנוחה השבועית שכר עבודה לא פחות מ- $1\frac{1}{2}$ מהשכר המשתלם בעד כל יחידה שנעשתה בשעות העבודה הרגילות.

גמול עבודה
במנוחה
השבועית

(2) יתן לו המעביד, במקום שעות המנוחה השבועית בהן הוא עבד, שעות מנוחה במספר ובזמן שנקבעו בהיתר שלפיו הועבד.

(ב) היה שכרו של העובד על בסיס של חודש או תקופה ארוכה יותר, יהא המעביד זכאי ליתן לעובד, במקום הגמול לפי סעיף קטן (א), מנוחה של שעה וחצי לפחות תמורת כל שעה משעות המנוחה השבועית שבה עבד.

פרק חמישי: הפסקות

17. (א) ביום עבודה של 6 שעות ולמעלה, תופסק העבודה למנוחה ולסעודה ל- $\frac{1}{2}$ שעה לפחות, ובכלל זה תהיה הפסקה רצופה אחת של $\frac{1}{2}$ שעה לפחות; ביום שלפני המנוחה השבועית וביום שלפני חג ההפסקה היא של חצי שעה לפחות.

(ב) הפסקה לפי סעיף קטן (א) לא תעלה על 3 שעות.

(ג) בעת הפסקה לפי סעיף קטן (א) הנמשכת חצי שעה או יותר רשאי העובד לצאת מהמקום בו הוא עובד, אלא אם נוכחותו במקום העבודה, היא הכרח לתהליך העבודה או להפעלת הציוד והשימוש בו, והעובד נדרש על ידי מעבידו לעשות כן.

(ד) נשאך העובד במקום עבודתו בעת ההפסקה לפי סעיף קטן (ג), ייחשב זמן ההפסקה כחלק משעות העבודה.

הפסקה בין יום עבודה למנוחה

18. בין יום עבודה למנוחה תחול הפסקה של 8 שעות לפחות.

עבודת לילה

19. מפעל שעובדים בו במשמרות, לא יועבד בו עובד בעבודת לילה יותר משבוע אחד בתוך שלושה שבועות.

היתר בדבר הפסקות

20. (א) השר רשאי להתיר סטייה מהוראות הסעיפים 17, 18, 19 אם נראה לו שסדרי העבודה או שתפקידו של העובד מחייבים או מצדיקים זאת.
(ב) הוראות סעיף 14 חלות על היתר על פי סעיף קטן (א).

פרק שישי: פיקוח וענשים

סמכויות מפקח עבודה

21. (א) סמכויותיו של מפקח עבודה ביחס לכל מקום שיש לו יסוד להניח כי מועבד בו עובד הן כסמכויותיו של מפקח עבודה לפי סעיף 10 (1) לפקודת מחלקת העבודה, 1943.

(ב) מפקח עבודה רשאי לחקור כל אדם הנמצא במקום שאליו בא מפקח העבודה בתוקף סמכויותיו לפי סעיף קטן (א), בכל ענין הנוגע לחוק זה, אך לא יידרש אדם ליתן תשובה או עדות העלולה לגלגל עליו אשמה.

מפקח עבודה רשאי לרשום בפרוטוקול את תשובותיו והודעותיו של הנחקר.

(ג) דין הפרוטוקול שנרשם בהתאם לסעיף קטן (ב) כדין פרוטוקול (הודעה) שנרשם בהתאם לסעיף 2 לפקודת הפרוצדורה הפלילית (עדות)¹ והסעיפים 3 ו-4 לאותה פקודה חלים עליו.

רישום שעות עבודה ומנוחה

22. השר רשאי להתקין תקנות בדבר רישום שעות עבודה, שעות מנוחה שבועית, שעות נוספות וגמול שעות נוספות או גמול עבודה במנוחה השבועית ובדבר הדרכים שבהן יביא מעביד לידיעת עובדיו את הוראות חוק זה.

¹ חוקי א"י, כרך א', פרק ל"ד, עמ' 439.

23. (א) מי שהעביד בניגוד לחוק זה או שלא בהתאם לתקנות או להיתר שניתנו לפיו, דינו — קנס עד חמשים לירות על כל עובד שהועבד כאמור או מאסר עד חודש אחד או שני הענשים כאחד.

ענשים

(ב) מי שהפריע למפקח עבודה להשתמש בסמכויותיו, מי שסירב להשיב לו על שאלה שהוא חייב להשיב עליה, וכן מי שלא הציג היתר לפי סעיף 14 (ב), דינו — קנס עד 50 לירות או מאסר עד שני שבועות או שני הענשים כאחד.

24. (א) חברה, אגודה שיתופית או כל גוף אחר, שהעבידו בניגוד לחוק זה או שלא בהתאם לתקנות או להיתר שניתנו לפיו, רואים כאחראי לעבירה גם כל חבר הנהלה, מנהל או פקיד של אותו גוף ואפשר להביאו לדין ולהענישו כאילו עבר הוא את העבירה, אם לא הוכיח אחד משני אלה:

אחריותם של חברי הנהלה ושם מנהלים

(1) שהעבירה נעברה שלא בידיעתו;

(2) שנקט בכל האמצעים הנאותים כדי להבטיח שהוראות חוק זה בקשר לעבירה הנדונה יקוימו.

25. בחבורת עובדים, בין שהיא גוף מאוגד ובין שאינה גוף מאוגד, רואים את כל אחד מבני החבורה כעובדו של האדם שמסר לחבורה את העבודה אם היו רואים אותו כך אילו היה קיים קשר ישיר בינו ובין כל אחד מבני החבורה.

דין חבורת עובדים

26. שופט שלום הוא המוסמך לדון בכל תביעה על פי חוק זה ורשאי הוא להטיל את הענשים שבסעיף 23.

כית המשפט המוסמך

פרק שביעי: הוראות שונות

27. (א) חוק זה אינו חל על העבדתם של:

תחולת החוק

(1) שוטרים במשטרת ישראל, סוכנים ופקידי מכס כמשמעותם בפקודת המכס¹;

(2) עובדי המדינה שתפקידם מחייבם לעמוד לרשות העבודה גם מחוץ לשעות העבודה הרגילות;

(3) יורדי ים ועובדי דיג;

(4) אנשי צוות אויר;

(5) עובדים בתפקידי הנהלה או בתפקידים הדורשים מידה מיוחדת של אמון אישי;

(6) עובדים שתנאי עבודתם ונסיבותיה אינם מאפשרים למעביד כל פיקוח על שעות העבודה והמנוחה שלהם.

(ב) נתעוררו חלוקי דעות אם עובד שייך לאחד מסוגי העובדים שחוק זה אינו חל עליהם, רשאים העובד, המעביד, ועד העובדים במקום, אם ישנו, או מפקח העבודה, לבקש את הכרעת השר והוא יכריע בדבר לאחר ששמע את הצדדים ולאחר שהתייעץ עם ועד העובדים, אם לא הועד הוא שביקש את ההכרעה.

28. לענין חוק זה דין עובד המדינה כדין כל עובד אחר.

המדינה כמעביד

¹ חוקי א"י, כרך א', פרק מ"ב, עמ' 498.

ביצוע ותקנות	29. השר ממונה על ביצוע חוק זה והוא רשאי להתקין תקנות בכל ענין הנוגע לביצועו.
חובת התייעצות	30. השר לא יתקין תקנות לפי הסעיפים 4 ו-22, לא יתן היתר כללי לפי הסעיפים 11, 12 (א) ו-20 ולא יתן צו לפי סעיף 12 (ב) אלא לאחר התייעצות עם ארגון העובדים המייצג את המספר הגדול ביותר של העובדים במדינה וכן עם ארגוני מעבידים רפרזנטטיביים במדינה, שלדעת השר הם נוגעים בדבר.
העברת סמכויות	31. (א) השר רשאי להעביר את הסמכויות הנתונות לו על פי חוק זה, חוץ מן הסמכויות להתקין תקנות, ליתן צו לפי סעיף 12 (ב) או היתר כללי לפי הסעיפים 11, 12 (א) ו-20. (ב) הודעה על כל העברת סמכויות על פי סעיף קטן (א) תפורסם ברשומות.
שמירת זכויות	32. חוק זה אינו בא למעט מכל זכות הנתונה לעובד לפי חוק, הסכם קולקטיבי, חוזה עבודה או נוהג.
ביטול סעיף מהמס' לח	33. סעיף 495 מהמג'לה בטל.
תחילת תוקף	34. חוק זה ייכנס לתקפו (3 חדשים אחרי שאושר בכנסת).

ד ב ר י י ה ס ב ר

1. החוק המוצע הוא מקיף וחל על כל עובד, פרט למנויים בסעיף 27, בין בעבודת הגוף ובין בעבודת הרוח, בין בתעשייה, במסחר או בשירותים ובין בחקלאות; בין שהוא עובד היחיד ובין שהוא עובד הציבור, בין ששכרו חודשי ובין שהוא יומי, בין שהוא לפי יחידת זמן ובין שהוא לפי יחידת התוצרת;
2. מקום שיש ספק אם פלוני הוא "עובד" תכריע הבחינה, אם בין אותו פלוני ובין זולתו קיימים יחסי עובד ומעביד. מטעם זה מסתבר סעיף 25, הבא לקבוע שהוראות החוק יחולו על "חבורת עובדים". למעשה אנשי החבורה הם עובדים ככל עובד אחר, אלא שהעובדה שהקשר המשפטי הוא בין המעביד ובין כל "החבורה" ולא בינו ובין כל פרט ופרט שבה עשויה לסבך את המצב מבחינה משפטית. סעיף 25 מטיל במפורש את הוראות החוק על אנשי אותה "חבורה", על יסוד היחסים שבינה ובין המעביד.
3. על ששה סוגי עובדים המנויים בסעיף 27 אין החוק חל. על שני הסוגים הראשונים — (שוטרים, פקדי מכס ועובדי המדינה שתפקידם מחייב כי יעמדו לרשות העבודה גם מחוץ לשעות העבודה הרגילות) — אין החוק חל בגלל תפקידם המיוחד שאינו מאפשר להכניסם לתחום החוק ושעות עבודתם מוסדרות בדרך אחרת; על שני הסוגים שאחריהם — (יורדיים, עובדי דיג ואנשי צוות אויר) — בגלל תנאי עבודתם המיוחדים, והסדר שעות עבודתם יבוא בחוק מיוחד בדבר יורדיים; על שני הסוגים האחרונים — בגלל היותם נתונים, לרוב, במצב מיוחד, ואין הם נזקקים להגנת החוק בדבר שעות עבודה, ולעתים אין כל אפשרות מעשית לבצע ביחס אליהם את הפיקוח על שעות העבודה.

4. ההוראות היסודיות של החוק כלולות בסעיפים 2 ו-3 הקובעים יום עבודה של 8 שעות ושבוע עבודה של 47 שעות, וביום שלפני שבת או חג ובעבודת לילה – יום עבודה של 7 שעות.

5. ההיקף הרחב של החוק מחייב שתינתן אפשרות, במקרים מיוחדים, לקבוע תחום אחר ליום עבודה ולשבוע עבודה. אפשרות זאת נתונה בסעיפים 4 ו-5. על פי סעיף 4 רשאי השר לקבוע, בדרך של תקנות, יום עבודה או שבוע עבודה, קצרים או ארוכים מהקבוע בחוק, על פי סעיף 5 רשאי השר לאשר הוראה בהסכם קולקטיבי הקובעת יום עבודה או שבוע עבודה ארוכים מהקבוע בחוק, אם ראה צידוק להוראה זו (כגון במפעלים בהם עובדים רק 5 ימים, או בעבודות שהצדדים מעדיפים כי תנתן אחרי כל פרק זמן עבודה חופשה מיוחדת) בנתאי שהממוצע לתקופה מסוימת לא יעלה על 47 שעות עבודה לשבוע.

6. סעיף 7 קובע את שעות המנוחה השבועית של העובד – שהן שלושים ושש שעות רצופות. גם בחוק זה רשאי השר, לפי סעיף 8, להתקין תקנות ולקבוע בהן לעבודות מסוימות מנוחה שבועית של פחות מ-36 שעות ובלבד שלא יפחת מ-25.

7. הכלל הוא, עבודה בשעות נוספות ובשעות המנוחה השבועית אסורה. היקף החוק מחייב גם כי תינתן האפשרות לעבוד בשעות נוספות, במקרים מסוימים, וזה נעשה בסעיפים 10 ו-11. סעיף 10 מתיר עבודה בשעות נוספות ללא צורך בהיתר, במקרים שאין לראותם מראש או כשיש הכרח לעבוד שעות נוספות, אלא שמספר השעות המותרות מוגבל. סעיף 11 מונה מקרים שבהם יש צורך בקבלת היתר לעבודה בשעות נוספות. יש שהשר רשאי לתת היתר רק לשעות נוספות בלבד, ויש שהוא רשאי לעשות זאת בשעות המנוחה השבועית בלבד ויש שהוא רשאי בשניהם.

סעיף 12 מאפשר לשר לאסור כליל עבודה בשעות נוספות, – פרט למקרים מיוחדים, – אם לדעתו רצוי לעשות כן לשם הגברת התעסוקה, כן רשאי הוא להתיר עבודה בשעות נוספות על מנת להתגבר על קשיים לרגל מחסור בבעלי מקצוע.

בעד עבודה בשעות נוספות או בשעות המנוחה השבועית ישולם שכר מוגדל כקבוע בסעיפים 16 ו-17 ובמקרים מסוימים אפשר לתת לעובד מנוחה גמול בעד עבודה בשעות אלה.

8. החוק מחייב שני סוגי הפסקות, אחת לפי סעיף 17 ואחת לפי סעיף 18.

ההפסקה לפי סעיף 17 היא הפסקת המנוחה והסעודה הניתנת לעובד במשך היום, והפסקה לפי סעיף 18 באה להבטיח כי פועל לא יגמור את יום עבודתו בשעה מאוחרת בלילה ויתחיל את יום העבודה שלאחריו בטרם הספיק לנוח. כן אוסר סעיף 19 עבודה במשמרת לילה יותר משבוע אחד תוך שלושה שבועות.

גם בהפסקות מחייב החוק גמישות מסוימת, ועל כן ההוראה בסעיף 20 המאפשרת שינוי הוראות הסעיפים 17, 18 ו-19 בדבר הפסקות.

9. הסמכות להתקין תקנות נחונה לשר העבודה הביטוח העממי. אך במקרים מסויימים חייב הוא להתייעץ עם נציגי העובדים והמעבידים. כטרם ישתמש בסמכותו.

10. החוק המוצע נוסח תוך התחשבות מלאה באמנה הבינלאומית בדבר שעות עבודה בתעשיה, משנת 1919.¹ באמנה הבינלאומית בדבר שעות עבודה במפעלי מסחר ובמשרדים, משנת 1930.² ובאמנה הבינלאומית בדבר הנהגת מנוחה שבועית במפעלי תעשיה, משנת 1921.³

חקיקת החוק המוצע תאפשר לישראל לאשר את שלוש האמנות האמורות.

¹ כתבי אמנה 11, אמנה להגבלת שעות העבודה במפעלי תעשיה עד לשמונה ליום וארבעים ושמונה לשבוע.

² כתבי אמנה 18, אמנה בדבר הסדרת שעות העבודה במפעלי מסחר ובמשרדים.

³ כתבי אמנה 12, אמנה בדבר הנהגת מנוחה שבועית במפעלי תעשיה.

